

L'abraçada

Dv, 26/07/2019 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Us compartiré una confidència: avui fa deu anys que vaig abraçar per primer cop la meva filla. Estàvem a Etiòpia, fets un sac de nervis i un garbuix de preguntes i il·lusions expectants. Feia anys que havíem fet els tràmits per a l'adopció i ara era l'hora de la veritat. Va arribar un cotxe del qual sols se'n veia la cara del conductor, semblava que no era el que esperàvem perquè no veiem els nens i nenes, però va resultar que sí. Va baixar, va obrir la porta del darrera i - rieu-vos de les mesures de seguretat, ni cinturons, ni cadiretes, ni cuidadors...- i van baixar quatre infants desorientats, vivaços i amb cara de circumstàncies (penseu quina cara tenen les circumstàncies quan es tenen 2 anys). Ella era l'única nena, per tant, la vàrem reconèixer de seguida. Amb delicadesa i prudència, amb una certa "por" i amb moltíssima emoció i tendresa, amb llàgrimes d'alegria als ulls - contingudes per no espantar-la- la vam abraçar i començar a parlar-li (tot i que sabíem que de moment no ens entenia), i a jugar amb ella. Era molt menuda, tant preciosa com a la fotografia que ens havien ensenyat i que guardem com un tresor.

Va ser el millor dia de la nostra vida, i esperem que el millor també de la seva. Hores més tard es va quedar adormida als meus braços, quina sensació, quin record... quina imatge que mai s'esborrarà del meu cor.

Algú em va dir una vegada que tenir un fill implicava despreniment, moltes renúncies i coratge; i que adoptar un fill/a superava tot això i ho portava a l'extrem perquè és un dels actes de més estimació, amor i donació que hi ha a la vida. No sé si és veritat, però sí sé que després de 10 anys no n'hem dubtat mai del que vàrem decidir. Me'n sento plenament mare, ens sentim plenament família, i ella plenament filla. Perquè la relació de parentalitat (dit en termes més tècnics) o simplement el ser família no és quelcom que es generi per vincles de sang, sinó per l'estima del dia a dia i de la cura diària, per totes aquelles ocasions en què plores i també rius, t'enfades i marques límits perquè saps que l'estàs ajudant a créixer, pels moments de patiment i pels de felicitat, per tots els moments d'incertesa d'estar actuant correctament. Perquè ser pares i mares és un estat amb diferents graus d'intensitat, una condició permanent de la persona per a tota la vida.

Aquella primera nit, el meu marit i jo, ens sentíem pares. Mirant com dormia, com se li havia canviat la cara, com aquella mirada trista de la fotografia inicial, s'havia transformat en uns ulls oberts i plens de vida. Tots dos ens vam abraçar i vam plorar plegats d'emoció. No us enganyarem: dubtes, preguntes, incerteses i neguits també ens rondaven... a quina família no hi viuen? Però l'amor que sentíem per ella podia més que tot. La nostra abraçada, la seva abraçada, una vida junts.